

Βιώματα από τη Κρανιοϊερή Θεραπεία

...η κρανιοιερή θεραπεία συμπληρώνει και ομορφαίνει τη βασική θεραπεία μου , με ξεκουράζει και μου δίνει θάρρος και δύναμη να συνεχίζω...

Αρχές Άνοιξης 2004.

Είναι βράδυ γύρω στις 9,00. Μόλις τελείωσε η πρώτη ώρα κρανιοιερής θεραπείας μου και ξεκινώ για να επιστρέψω σπίτι.

Κάνει αρκετό κρύο,φυσά δυνατά και οι δρόμοι της Αθήνας είναι ήρεμοι. Περπατώ πολλή ώρα τυλιγμένη στην ολόμαλλη εσάρπα μου στο χρώμα του βατόμουρου.

Δεν επιθυμώ να φτάσω γρήγορα σπίτι για να μην αλλοιωθεί, να μην επηρεαστεί και μειωθεί αυτή η ωραία κατάσταση (σωματική και ψυχική) στην οποία βρίσκομαι. Κάνω διάφορες σκέψεις προσπαθώντας να καταλάβω πώς είναι δυνατόν να νιώθω τόσο ανάλαφρα, τόσο ξεκούραστα, τόσο ευχάριστα, τόσο γαλήνια, τόσο αισιόδοξα χωρίς να έχω κάνει εγώ η ίδια την παραμικρή προσπάθεια, χωρίς να έχω πάρει ένα κάποιο φάρμακο ή έστω ένα ποτό. Θέλω να κρατήσει αυτή η αίσθηση όσο γίνεται περισσότερο, μου χρειάζεται τόσο, μετά από αρκετό χρόνο συνειδητής προσπάθειας για την αντιμετώπιση μίας πρόκλησης που μου έφερε η ζωή.

«Και τα καλά δεχόμενα και τα κακά δεχόμενα». Κατά το 2003 χρειάστηκε να περάσω ένα μήνα στο νοσοκομείο. Η αιτία ήταν η επέμβαση που μου έκαναν λόγω καρκίνου. Συνέχισα τις εισαγωγές μου στο νοσοκομείο για την χημειοθεραπεία μου κατά τους μήνες που ακολούθησαν. Με σύνεση και αρκετή αισιοδοξία προσπαθούσα κάθε ημέρα να ζώ με την οικογένεια μου, να χαίρομαι την δουλειά μου κ.λ.π .

Για την κρανιοιερή θεραπεία έμαθα από μία φίλη που ήρθε το καλοκαίρι από Παρίσι και ήταν πολύ χαρούμενη διότι είχε βρεί λύση στο πρόβλημα της ημικρανίας της που την βασάνιζε πολλά χρόνια. Έτσι μου μίλησε για τον τρόπο που γίνεται αυτή η θεραπεία και για την θεραπεύτρια της. Μου εξήγησε ότι από όσα διάβασε και όσα συζήτησε στη συνέχεια με την θεραπεύτρια της έχει πληροφορηθεί πως η κρανιοιερή θεραπεία βοηθά και στην ενίσχυση του ανοσοποιητικού συστήματος και αυτό μου κέντρισε το ενδιαφέρον, Από την θεραπεύτρια της πήρε και μου έστειλε στοιχεία και έτσι γνώρισα τον δικό μου θεραπευτή στην Αθήνα.

Μετά λοιπόν την πρώτη ώρα θεραπείας μου περπατώ στους Αθηναϊκούς δρόμους μόνη, ξέγνοιαστη, ανάλαφρη, γεμάτη αισιοδοξία και όρεξη για να συνεχίσω να ζω και να χαίρομαι. Πού πήγε ο φόβος, η αγωνία και το βάρος που ένιωθα εξαιτίας τους στη ψυχή και στο σώμα μου; Νοιώθω γεμάτη έκπληξη γι'αυτό που μου συμβαίνει. Είμαι παρατηρούσα και παρατηρούμενη.

Είχα και άλλες φορές βέβαια κατά την διάρκεια της ζωής μου τέτοια βιώματα, αλλά ήταν μετά από ένα περίπατο στην εξοχή, μία ανάβαση στο βουνό, περπάτημα δίπλα στη θάλασσα ή ένα ποτάμι. Άλλες φορές μετά από μία ωραία συναυλία ή από αρκετή ώρα με ασκήσεις χαλάρωσης και μουσική. Συχνότερα δε μετά την παρακολούθηση μίας θείας λειτουργίας με ωραία χορωδία ή της ακολουθίας του Εσπερινού το δειλινό.

Όλες αυτές τις φορές είχα κάνει μία προσπάθεια, συμμετείχα σε κάποια δραστηριότητα που με γέμιζε γαλήνη, χαρά, ευχαρίστηση και μου έδινε δύναμη και όρεξη για δημιουργία.

Τώρα δεν είχα κάνει εγώ απολύτως καμία προσπάθεια γι' αυτό και ήταν μεγάλη η έκπληξη μου. Απλά ξάπλωσα και ο θεραπευτής μου μόλις που άγγιξε διάφορα σημεία στο σώμα μου, ένα ανεπαίσθητο άγγιγμα, που δεν έχει καμία σχέση με την έννοια της πίεσης ή βίας. Ένιωθα ότι έρχεται ένας γλυκός ύπνος. Προσπαθούσα να μην κοιμηθώ για να δώ πώς θα είναι τα παρακάτω.

Σκεφτόμουν τι είδους ασυνήθιστες γνώσεις πρέπει να είχε όποιος είχε την έμπνευση και δημιούργησε αυτό το θεραπευτικό σύστημα καθώς και όλοι όσοι είχαν πάρει αυτή την εκπαίδευση. Κατά την διάρκεια των συναντήσεων είχα μόνο μία έγνοια, να μην περάσει η ώρα γρήγορα και τελειώσει αυτό το τόσο βοηθητικό και ευχάριστο βίωμα που μου πρόσφερε τόση ξεκούραση σωματική και γαλήνη ψυχική. Ένιωθα σαν με βοηθούσαν οι βαθιές εισπνοές και εκπνοές, που συχνά είχα ανάγκη να κάνω κατά την ώρα της θεραπείας, να εκπνεύσω κάθε πίεση και κάθε αιτία που μου βάραινε την ψυχή και το σώμα. Καθώς περνούσαν τα λεπτά ένιωθα να απομακρύνομαι από κάθε αρνητικό και άσχημο και να «προσεγγίζω» με ανεπαίσθητη κίνηση πηγές φωτός καθάριου, που στραφτάλιζε πάνω σε γαλήνια νερά μικρής λίμνης με πυθμένα από μεγάλα ολόλευκα βότσαλα.

Από πού έρχονται αυτές οι εικόνες ; Πόσα και πόσα είναι άραγε κρυμμένα μέσα μας και τα αγνοούμε ;! Ένοιωθα να με διαπερνά αυτή η καθαρτήρια λευκότητα, αφηνόμουν με ευγνωμοσύνη και δέος στην φωτεινότητα που με διαπερνούσε. Δεν προσπαθούσα πια να καταλάβω με τον νού μου ποιος είναι ο τρόπος που γίνονται όλα αυτά. Μου αρκούσε ότι τα βίωνα. Τα χρειαζόμουν. Ήταν βιώματα θαυμαστά και με ευγνωμοσύνη τα δεχόμουν.

Σε κάθε συνεδρία είχα την αίσθηση απώλειας βάρους, ένιωθα όπως όταν εμπιστεύομαι το νερό της θάλασσας, παύω να κινούμαι και αφήνω την άνωση να με κρατά ξαπλωμένη στην επιφάνεια.

Αυτή η αίσθηση απώλειας κάθε βάρους ήταν η βασική κατάσταση. Οι εικόνες που «έβλεπα» με τα μάτια κλειστά, σχετικές με το φως, τα χρώματα τα πολύ ανοιχτόχρωμα, τα διάφορα σχήματα κρυστάλλων που λαμπύριζαν ήταν διαφορετικές. Κάθε φορά μία

έκπληξη ευχάριστη. Πάντα οι εικόνες ήταν φωτεινές, γεμάτες αρμονία και ωραιότητα καθαρτήρια. Τι πιο θεραπευτικό, τι πιο ενθαρρυντικό ;

Μπορώ να βεβαιώσω τώρα πιά μετά την άμεση γνωριμία μου με τον καρκίνο ότι έπαψε να είναι για μένα ένα φοβιστικό ταμπού. Δεν μου προκαλεί το όνομα του και μόνο τον πανικό που μου προκαλούσε κάποτε. Με βοήθησε να καταλάβω πόσο σωστή είναι μία φράση ενός δασκάλου μου : **«Εάν η πληγωμένη ψυχή κλαίει, το σώμα απαντάει σαν ηχώ»!**

Μπορώ να βεβαιώσω τώρα πιά ότι είχαν πολύ δίκιο οι αρχαίοι ημών προγόνου που μιλούσαν για την σχέση ανάμεσα στις έννοιες «Οίησις» , «Υβρις» και « Νέμεσις». Όποιος αφήσει πίσω του το κατώφλι του μέτρου που είναι και το άριστον και περάσει στο κατώφλι της οίησεως πιστεύοντας ότι μπορεί να αντέχει πολύ περισσότερα από όσα οι ανθρώπινες προδιαγραφές του του επιτρέπουν, διαπράττει Υβριν, την οποία ακολουθεί με ακρίβεια και συνέπεια η Νέμεσις , επιφέροντας τις συνέπειες της υβριστικής συμπεριφοράς. Όποιος φτάσει εκεί νιώθει φοβισμένος, καταπλακωμένος από το βάρος των συνεπειών των πράξεων που γεμάτος οίηση διέπραξε, νιώθει ανήμπορος, χωρίς δύναμη, δηλαδή χωρίς σθένος, είναι ήδη ασθενής.

Νιώθει απογοητευμένος διότι φρόντισε και προσπάθησε για πολλά τα οποία του έστρεψαν την προσοχή του μακριά από την φροντίδα του εαυτού του. Αυτή η διαπίστωση φέρνει πολύ μεγάλο βάρος στη ψυχή και όψιμο φόβο. Αυτό το βάρος και αυτό τον φόβο πέτυχε να απομακρύνει από εμένα η κρανιοιερή θεραπεία. Γενικά μπορώ να πω ότι με βοήθησε να ξανασυνδεθώ με τη χαρά, την αισιοδοξία και την όρεξη για ζωή.

Αισιοδοξώ αν και δεν μπορώ να ξέρω το τελικό αποτέλεσμα σχετικά με την πορεία του καρκίνου μου. Άσχετα από την διάρκεια του ταξιδιού που λέγεται ζωή, σημασία έχει το να είναι χαρούμενη και δημιουργική η κάθε στιγμή. Η κρανιοιερή θεραπεία συμπληρώνει και ομορφαίνει τη βασική θεραπεία μου , με ξεκουράζει και μου δίνει θάρρος και δύναμη να συνεχίζω.

Για όλα αυτά τα θαυμαστά που με τόσο απλό και ταπεινό τρόπο μου προσέφερε της οφείλω θερμές ευχαριστίες και ευγνωμοσύνη.